

Arrest

nr. 278 241 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Ingoesjetië. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

In Ingoesjetië had uw oom Mu. (...) veel invloed in de familie. Hij was een streng religieuze man en zei wat de rest van de familie moest doen. U moest 's morgens opstaan om te bidden en uw moeder moest een hoofddoek dragen. Hierdoor ontstond er ruzie in de familie. Wanneer uw vader een tweede vrouw nam, besloot uw moeder samen met u Rusland te verlaten.

Op 2 september 2010 vroeg uw moeder asiel in België aan voor zichzelf en voor u. Op 28 januari 2011 nam het CGVS terzake een negatieve beslissing, waartegen u een beroep aanhangig maakte bij de

RvV. Dit beroep werd verworpen op 4 juni 2011. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg uw moeder op 23 augustus 2011 een tweede maal asiel aan. Door DVZ werd op 29 september 2011, overeenkomstig art.51/8§1 van de Vreemdelingenwet, besloten tot een weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende uw moeder op 16 februari 2012 een derde asielaanvraag in. Dit derde verzoek om internationale bescherming werd op 25 april 2012 afgewezen. Het beroep bij de RvV werd op 28 juni 2012 afgewezen.

Zonder naar uw land terug te keren diende uw moeder op 6 november 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U diende op dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, geboorteakte en schoolboekje voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Rusland dat uw oom Mu. (...) u zal proberen te radicaliseren. Wanneer u weigert, zal hij ervoor zorgen dat de hele gemeenschap zich tegen u keert, met geweld en poging tot moord als gevolg (CGVS, p.6).

U verklaart dat uw oom Mu. (...) zijn radicale ideeën opdroeg aan de hele familie. Hij verplichtte de vrouwen, waaronder uw moeder, om een hoofddoek te dragen (CGVS, p.5). U moest 's morgens opstaan om te bidden (CGVS, p.4). Uw vader zou ook een tweede vrouw genomen hebben, hetgeen de aanleiding vormde voor jullie vertrek (CGVS, p.4). Er kan begrip opgebracht worden voor het feit dat dit voor u een moeilijke periode was. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat de feiten die u aanhaalt in de periode voor uw vertrek in 2010 dermate zwaarwichtig zijn dat het vervolgingsfeiten betreft.

U vreest dat u bij terugkeer de extremistische religieuze ideeën van uw oom Mu. (...) zal moeten volgen. U vreest dat het weigeren om u aan te sluiten bij Mu. (...) ertoe zou kunnen leiden dat u gediscrimineerd wordt en als zwart schaap aanzien wordt door de Ingoesjetische gemeenschap. In de levensvisie van Mu. (...) is er geen vrije meningsuiting, geen vrijheid om te kiezen met wie je trouwt of wat je studeert. Er bestaan alleen de tradities die gevolgd moeten worden, het woord van Mu. (...) en de ouderen (CGVS, p.6).

Er moet vooreerst op gewezen worden dat de in Ingoesjetië aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Ingoesjetië geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Ingoesjetië en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Dat u gescheiden zou worden van uw moeder (CGVS, p.5), hoeft niet te betekenen dat u uw moeder niet meer zou kunnen zien in Rusland. Ook de vrije keuze van een huwelijkspartner en studiekeuze kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

Daarbij moet opgemerkt worden dat u, net als het grootste deel van de bevolking van Ingoesjetië, moslim bent. De grote meerderheid van de moslimbevolking hangt een gematigdere strekking van de islam aan. Uw oom behoort met zijn radicale ideeën tot de minderheid. Dat u zich niet zou willen aansluiten bij de radicale strekking van de islam die Mu. (...) aanhangt, betekent niet dat men u als ketter zal beschouwen (CGVS, p.6).

Tenslotte moet benadrukt worden dat u ondertussen meerderjarig bent. U bent in staat autonoom beslissingen te maken en de gevolgen daarvan correct in te schatten en te aanvaarden. Indien Mu. (...) u zou willen rekruteren voor de gewapende strijd, dan is dit een strafbaar feit. U kan dit vervolgens melden aan de autoriteiten.

U laat na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Ingoesjetië vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Ingoesjetië aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

U vreest dat Mu. (...) u overal in Rusland zou kunnen vinden en zou proberen u te rekruteren voor zijn groepering (CGVS, p.5), dat Mu. (...) u niet met rust zal laten als u terugkeert naar Rusland (CGVS, p.7). Ook als u zich buiten Ingoesjetië zou vestigen, zou Mu. (...) dit te weten komen (CGVS, p.5).

U beweert dat Mu. (...) u overal in Rusland zou kunnen vinden, omdat hij overal connecties heeft van de extremistische gemeenschap. Op die manier zou hij het te weten komen als u zich ergens registreert (CGVS, p.5). Het betreft hier een blote bewering die grond mist. U baseert zich louter op vermoedens. U hebt sinds uw vertrek uit Rusland, meer dan tien jaar geleden, geen contact meer gehad met Mu. (...) of iemand anders van uw familie in Rusland (CGVS, p.5). Uw verklaringen over de connecties van Mu. (...), die zouden bestaan uit radicale en extremistische groeperingen (CGVS, p.6), zijn louter op veronderstellingen gebaseerd. U brengt geen concrete elementen aan die het bestaan van dit netwerk kunnen staven. U maakt niet aannemelijk dat u zich omwille van Mu. (...) niet elders in Rusland, buiten Ingoesjetië, zou kunnen vestigen (CGVS, p.5).

Tenslotte vreest u dat het weigeren om u aan te sluiten bij Mu. (...) zou kunnen leiden tot geweld of een moordpoging tegen u (CGVS, p.6). Ook dit is een blote bewering die grond mist. U brengt geen concrete elementen aan die het aannemelijk maken dat een weigering tot geweld zou leiden. Nergens in uw relaas blijkt dat Mu. (...) geweld gebruikte tegen u. Uw vrees voor geweld is louter op vermoedens gebaseerd.

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat Mu. (...) u zou proberen te rekruteren, nadat hij al meer dan tien jaar geen contact met u opgenomen heeft, noch dat Mu. (...) over een netwerk zou beschikken waarmee hij u zou kunnen vinden. Daarnaast slaagt u er evenmin in aannemelijk te maken dat er zwaarwichtige gevolgen verbonden zouden zijn aan een weigering om u bij de vermeende groepering van Mu. (...) aan te sluiten of dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan de heersende gebruiken in Ingoesjetië.

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, geboorteakte en schoolboekje staven louter uw identiteit en afkomst uit Rusland, dewelke niet in vraag gesteld worden door het CGVS.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel "4, 3de, 4de en 5de" van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het twijfelbeginsel”*, en van *“het beginsel van goed bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen”*. Tevens wijst verzoekende partij op het ontbreken *“van de indiening door het CGVS van objectieve informatie met betrekking tot de situatie van vrouwen in Kaukasus en meer bepaald in Ingoesjetië”* en *“van het houden van rekening met objectieve informatie met betrekking tot het ontbreken van een alternatief wat betreft het binnenlandse vlucht binnen de Russische Federatie”*. Verzoekende partij meent ten slotte dat geen onderzoek plaatsvond naar haar individuele profiel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Waar verzoekende partij verwijst naar een aantal paragrafen van artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG, dient, overeenkomstig het bepaalde in artikel 40, tweede lid van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, in samenlezing met bijlage II bij deze richtlijn, deze verwijzing te worden gelezen als verwijzing naar de overeenstemmende paragrafen in artikel 4 van deze laatste richtlijn. Dient in dit kader voorts te worden opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet wordt, in zoverre deze van toepassing zijn op verzoekende partij, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie vreest dat haar oom Mu. haar zal proberen te radicaliseren. Indien zij weigert, zal haar oom Mu. ervoor zorgen dat de hele gemeenschap zich tegen haar keert, met geweld en poging tot moord als gevolg (notities CGVS, p. 6).

2.2.6. De Raad wijst er evenwel op dat door verwerende partij op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt (i) dat haar oom Mu. haar zou proberen te rekruteren, nadat hij al meer dan tien jaar geen contact met haar opgenomen heeft, (ii) dat er zwaarwichtige gevolgen verbonden zouden zijn aan een weigering om zich bij de vermeende groepering van haar oom Mu. aan te sluiten, (iii) dat haar oom Mu. over een netwerk zou beschikken waarmee hij haar overal zou kunnen vinden, en/of (iv) dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan de heersende gebruiken in Ingoesjetie. In het bijzonder wordt er dienaangaande in de bestreden beslissing op gewezen dat A) wat betreft haar verklaring dat haar oom Mu. zijn radicale ideeën opdroeg aan de hele familie, zij niet aannemelijk maakt dat de feiten die zij aanhaalt in de periode voor haar vertrek in 2010 dermate zwaarwichtig zijn dat het vervolgingsfeiten betreffen; (B) aangaande haar vrees dat zij bij terugkeer de extremistische religieuze ideeën van haar oom Mu. zal moeten volgen en dat het weigeren om zich aan te sluiten bij Mu. ertoe zou kunnen leiden dat zij gediscrimineerd wordt en als zwart schaap aanzien wordt door de Ingoesjetische gemeenschap, (i) wat betreft de in Ingoesjetie aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...), verzoekende partij niet aantoonde dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Ingoesjetie en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden, (ii) verzoekende partij, net als het grootste deel van de bevolking van Ingoesjetie, moslim is, en de grote meerderheid van de moslimbevolking een gematigdere strekking van de islam aanhangt, waardoor haar oom Mu. met zijn radicale ideeën tot de minderheid behoort en het feit dat zij zich niet zou willen aansluiten bij de radicale strekking van de islam die haar oom Mu. aanhangt aldus niet betekent dat men haar als ketter zal beschouwen, (iii) verzoekende partij ondertussen meerderjarig is, in staat is autonoom beslissingen te maken en de gevolgen daarvan correct in te schatten en te aanvaarden, en dat indien haar oom Mu. haar zou willen rekruteren voor de gewapende strijd, dit dan een strafbaar feit is dat zij vervolgens kan melden aan de autoriteiten, (iv) zij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Ingoesjetie vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat zij bij een terugkeer naar Ingoesjetie aldaar

niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, (v) zij evenmin aannemelijk maakt dat zij zich omwille van haar oom Mu. niet elders in Rusland, buiten Ingoesjetië, zou kunnen vestigen, en (vi) haar bewering dat het weigeren om zich aan te sluiten bij Mu. zou kunnen leiden tot geweld of een moordpoging tegen haar, een blote bewering betreft nu zij geen concrete elementen aanbrengt die het aannemelijk maken dat een weigering tot geweld zou leiden en nergens in haar relaas blijkt dat Mu. geweld gebruikte tegen haar.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7. Vooreerst duidt de Raad erop dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in Ingoesjetië voor vrouwen en naar een algemeen rapport getiteld *“Rusland/Tsjetsjenië: ‘eermisdaden’”* van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen d.d. 22 maart 2019 (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.8. In diezelfde zin is ook het betoog van verzoekende partij dat het administratief dossier geen objectieve informatie bevat *“over de mannelijke gezinsleden van een Ingoesjetische vrouw, die geacht worden de in Ingoesjetië en/of Tsjetsjenië geldende regels, gebruiken en gebruiken te hebben overtreden (...)”*, niet dienstig. De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partij toekomt *in concreto* een nood aan internationale bescherming aan te tonen, alwaar zij echter, gelet op bovenstaande pertinente vaststellingen, in gebreke blijft. Informatie van louter algemene aard volstaat geenszins om zulks aan te tonen, waardoor haar betoog dat de commissaris-generaal dergelijke informatie niet heeft bijgebracht, niet dienstig is. De Raad wijst erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.9. Wat betreft verder het betoog van verzoekende partij dat *“het CGVS in de bestreden beslissing echter niet duidelijk (heeft) aangegeven op welke elementen zij kan staven, dat de verwestering van de verzoekende partij niet zodanig zou zijn, dat het onmogelijk of zeer moeilijk zou zijn om zich aan te passen aan de wetgeving, gebruiken en regels toegepast in Ingoesjetië”* en dat bovendien *“geen enkele vraag is gesteld over haar religieuze uitoefening, over haar naleving van Europese waarden, over haar integratie in België...”*, duidt de Raad er ook hier op dat het aan verzoekende partij toekomt aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een dermate verwestering dat zij zich niet meer wil of kan schikken naar de in Ingoesjetië vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat zij bij een terugkeer naar Ingoesjetië aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, alwaar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij komt desbetreffend immers niet verder dan een loutere verwijzing naar het gegeven dat zij op achtjarige leeftijd de Russische Federatie heeft verlaten, hetgeen op zich echter niet volstaat om aan te tonen dat zij zich bij een terugkeer niet meer wil of kan aanpassen aan de Ingoesjetische maatschappij. De Raad herhaalt dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Haar stelling dat haar bepaalde vragen niet werden gesteld is dan ook niet dienstig.

2.2.10. Waar verzoekende partij opmerkt dat in Ingoesjetië jonge mannen onderworpen zijn aan de beslissingen van de oudere mannelijke familieleden, *in casu* haar oom Mu., meent de Raad dat zij hiermee geenszins *in concreto* een ander licht werpt op de verschillende motieven van de bestreden

beslissing waaruit blijkt dat (i) zij geen concrete aanwijzingen heeft dat haar oom Mu., die al meer dan tien jaar geen contact met haar opgenomen heeft, haar bij terugkeer zou proberen te rekruteren, (ii) zij evenmin concrete elementen aanbrengt die het aannemelijk maken dat een weigering tot geweld zou leiden en dienaangaande niet verder komt dan loutere vermoedens, (iii) zij bovendien een eventuele rekruteringspoging door haar oom Mu. zou kunnen melden aan de autoriteiten, nu dit een strafbaar feit betreft, en (iv) zij ook niet aannemelijk maakt dat haar oom Mu. haar overal in Rusland zou kunnen vinden gezien zij zich wat betreft diens connecties louter op vermoedens baseert en aldus niet aannemelijk maakt dat zij zich omwille van haar oom Mu. niet elders in Rusland, buiten Ingoesjetië, zou kunnen vestigen.

2.2.11. Inzake het verweer van verzoekende partij dat zij zich niet kan richten tot de autoriteiten, aangezien het aangeven van een familielid bij de autoriteiten beschouwd wordt als een schande, meent de Raad, nog daargelaten de vaststelling dat dit een blote bewering betreft, dat indien haar oom Mu. werkelijk een ernstige bedreiging voor haar persoon zou vormen, wel degelijk in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij zich zou richten tot de autoriteiten.

2.2.12. Waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij geen enkel objectief rapport bijbrengt waar zij stelt dat de islam die in Ingoesjetië door de meerderheid van de bevolking wordt beoefend de gematigde islam betreft, duidt de Raad er evenwel op dat in de *“COI Focus”* betreffende *“Ingoesjetië. Veiligheidssituatie”* van 5 oktober 2020, die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie), wordt gesteld dat de basis voor radicalisering bij de Ingoesjetische bevolking heel klein is, door de invloed van de oudere generatie en van de vreedzame salafisten die in Ingoesjetië openlijk aanwezig zijn (p. 15). Hieruit blijkt dan ook wel degelijk dat de meerderheid van de Ingoesjetische bevolking een gematigde vorm van de islam aanhangt, en dat het feit dat verzoekende partij zich niet zou willen aansluiten bij de radicale strekking van de islam die haar oom Mu. aanhangt aldus niet betekent dat men haar in Ingoesjetië als ketter zal beschouwen. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij nog benadrukt dat zij zich geenszins elders in de Russische Federatie, buiten Ingoesjetië, kan vestigen en desbetreffend verwijst naar een algemeen rapport getiteld *“Rusland/Tsjetsjenië: “eermisdaden”* van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen d.d. 22 maart 2019 (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) waarin gesteld wordt dat personen die gevisieerd worden in het kader van eerwraak zich niet aan het risico kunnen onttrekken door zich elders in de Russische Federatie te vestigen, duidt de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij onvoldoende concreet maakt dat haar oom Mu. naar haar op zoek is, of dat Mu. haar buiten Ingoesjetië zou kunnen vinden. Meer bepaald wordt dienaangaande op het volgende gewezen: *“U beweert dat Mu. (...) u overal in Rusland zou kunnen vinden, omdat hij overal connecties heeft van de extremistische gemeenschap. Op die manier zou hij het te weten komen als u zich ergens registreert (CGVS, p.5). Het betreft hier een blote bewering die grond mist. U baseert zich louter op vermoedens. U hebt sinds uw vertrek uit Rusland, meer dan tien jaar geleden, geen contact meer gehad met Mu. (...) of iemand anders van uw familie in Rusland (CGVS, p.5). Uw verklaringen over de connecties van Mu. (...), die zouden bestaan uit radicale en extremistische groeperingen (CGVS, p.6), zijn louter op veronderstellingen gebaseerd. U brengt geen concrete elementen aan die het bestaan van dit netwerk kunnen staven. U maakt niet aannemelijk dat u zich omwille van Mu. (...) niet elders in Rusland, buiten Ingoesjetië, zou kunnen vestigen (CGVS, p.5).”*

Door verzoekende partij worden geen andere redenen aangehaald die haar zouden verhinderen zich elders in de Russische Federatie te vestigen (notities CGVS, p. 5-7). In het licht van deze vaststellingen kan *in casu* dan ook geconcludeerd worden dat indien verzoekende partij zich niet in Ingoesjetië zou willen vestigen omwille van haar oom Mu., zij zich op een veilige en redelijke manier in de rest van de Russische Federatie zou kunnen vestigen.

2.2.14. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 19 mei 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT